

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **M. J.**, zastoupeného Mgr. Jiřím Dostálem, advokátem se sídlem Praha, Pařížská č. p. 68/9, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2062/2013, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 9. 2014, č. j. 15 A 47/2014 – 36,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

Magistrát města Teplice rozhodnutím z 21. 2. 2013, č. j. MgMT/010559/2013/Vrb, uložil žalobci pokutu ve výši 10.000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 56 odst. 1 písm. e) zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel. Krajský úřad Ústeckého kraje k odvolání žalobce rozhodnutím z 24. 6. 2014, č. j. 2062/2013 snížil výši pokuty na 7.000 Kč a ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Žalobce podal dne 27. 8. 2014 proti rozhodnutí žalovaného žalobu a požádal o přiznání odkladného účinku. Krajský soud v Ústí nad Labem usneseními ze dne 28. 8. 2014, č. j. 15 A 47/2014 - 31 a č. j. 15 A 47/2014 - 32, žalobce vyzval, aby zaplatil soudní poplatky za uvedené návrhy – 3.000 Kč, resp. 1.000 Kč - ve lhůtě 5 dní od doručení výzvy. Žalobce dne 2. 9. 2014 zaplatil pouze 1.000 Kč.

Krajský soud v Ústí nad Labem proto usnesením z 15. 9. 2014, č. j. 15 A 47/2014 – 36, zastavil řízení o žalobě, neboť marně uplynula lhůta k zaplacení soudního poplatku za žalobu. Krajský soud konstatoval, že platbu 3.000 Kč, kterou žalobce učinil po zastavení řízení ve věci sp. zn. 15 A 39/2014, nemohl na zaplacení soudního poplatku v této věci započíst, neboť tento přeplatek již vrátil.

Usnesení o zastavení řízení bylo žalobci doručeno dne 16. 9. 2014. Žalobce téhož dne (16. 9. 2014) zaslal krajskému soudu přípis, v němž sdělil, že přeplatek mu doposud nebyl vrácen, a proto tuto částku započtl na úhradu soudního poplatku za žalobu ke sp. zn. 15 A 47/2014.

Krajský soud v Ústí nad Labem žalobci přeplatek vrátil dne 18. 9. 2014; žalobce však dne 30. 9. 2014 ke sp. zn. 15 A 47/2014 znovu zaplatil částku 3.000 Kč. Krajský soud v návaznosti na to přípisem z 1. 10. 2014, č. j. 15 A 47/2014 - 43, stěžovateli sdělil, že po právní moci usnesení o zastavení řízení dnem 16. 9. 2014 neměla již tato úhrada soudního poplatku na řízení žádný vliv, a proto mu tento přeplatek vrátí. Krajský soud dále uvedl, že zápočet na zaplacení soudního poplatku provést nemohl, v podrobnostech odkázal na usnesení o zastavení řízení z 15. 9. 2014, č. j. 15 A 47/2014 - 36.

II. Kasační stížnost

Žalobce (dále též „stěžovatel“) následně podal proti usnesení o zastavení řízení kasační stížnost.

Stěžovatel připomněl, že za stejnou žalobu, kterou dříve podal u téhož soudu (řízení vedeno pod sp. zn. 15 A 39/2014 pozn. Nejvyšší správní soud), zaplatil soudní poplatek po zastavení tohoto řízení dnem 25. 8. 2014 a krajský soud mu tento přeplatek vrátil až 18. 9. 2014. Podle stěžovatele měl tedy krajský soud tuto částku na účtu i dne 16. 9. 2014, tj. v době zastavení řízení sp. zn. 15 A 47/2014. Stěžovatel uvedl, že právě proto v den doručení usnesení o zastavení řízení (rovněž 16. 9. 2014) započtl tento přeplatek na zaplacení soudního poplatku za žalobu ve věci vedené pod sp. zn. 15 A 47/2014. Podle jeho názoru tak učinil včas, neboť rozhodnutí o zastavení řízení nabylo právní moci až uplynutím posledního okamžiku dne doručení usnesení o zastavení řízení (tj. dnem 16. 9. 2014). Stěžovatel je kromě uvedeného toho názoru, že výzva k zaplacení poplatku mu měla být doručena do vlastních rukou; krajskému soudu dále vytkl, že namísto něj vyzval k zaplacení jeho zástupce.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Stěžovatel neuplatnil žádný konkrétní důvod kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud proto jeho námitky posoudil sám a shledal v nich vytykanou vadu řízení před krajským soudem podle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Zákon č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) spojuje vznik poplatkové povinnosti za žalobu (nebo za jiný návrh na zahájení řízení) se dnem podání tohoto návrhu (§ 4 odst. 1 zákona o soudních poplatcích). Současně také platí, že soudní poplatek je splatný vznikem poplatkové povinnosti (srov. § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích), a že nezbytným následkem nezaplacení soudního poplatku je zastavení řízení (§ 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

Podle ustanovení § 8 odst. 3 a 4 zákona o soudních poplatcích lze soudní poplatky zaplatit pouze bezhotovostním převodem na účet soudu a případně též kolky; judikatura

pokračování

dovodila jako přípustnou též platbu v hotovosti - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 - 172, usnesení Nejvyššího správního soudu z 6. 8. 2013, č. j. 7 As 50/2013 - 45. Oproti obecné úpravě placení příjmů veřejného rozpočtu - srov. též § 163 odst. 3 písm. d) daňového řádu ve spojení s § 13 odst. 2 zákona o soudních poplatcích - však zákon o soudních poplatcích zápočet přeplatku mezi vyjmenované způsoby placení soudních poplatků nezahrnuje. Podle názoru Nejvyššího správního soudu proto jednostranné započtení z 16. 9. 2014 nelze akceptovat jako platbu soudního poplatku, ač by tak jistě stěžovatel učinil včas srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 - 172, č. 2328/2011 Sb. NSS.

Krajskému soudu nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu přitom vůbec vytknout, že přeplatek ve výši 3.000 Kč vedený ke sp. zn. 15 A 39/2014 sám na úhradu soudních poplatků nezapočetl. Zákon o soudních poplatcích totiž soudům neukládá žádnou povinnost *ex officio* vyhledat ve svých evidencích „nadbytečné“ platby a případně je zaúčtovat na dosud nezaplacené soudní poplatky. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel si nejpozději na základě výzev z 28. 8. 2014, sp. zn. 15 A 47/2014, byl vědom rozsahu své poplatkové povinnosti za žalobu z 27. 8. 2014 a za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby, přesto však uhradil dne 2. 9. 2014 pouze částku 1.000 Kč a na další kroky ke splnění poplatkové povinnosti ve výši 3.000 Kč až do zastavení řízení dne 16. 9. 2014 zcela rezignoval.

Ačkoliv tedy ze spisu vyplývá, že soudní poplatek k věci vedené pod sp. zn. 15 A 39/2014 krajský soud vrátil až dnem 18. 9. 2014, tj. 2 dny po právní moci zastavení řízení ve věci sp. zn. 15 A 47/2014, za uvedených okolností a z vyložených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud v postupu krajského soudu žádnou vadu.

Nejvyšší správní soud k dalším námitkám stěžovatele připomíná, že Ústavní soud již v usnesení z 28. 1. 2004, sp. zn. II. ÚS 671/02, upozornil, že v souvislosti s účinností zákona č. 151/2002 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím soudního řádu správního, se radikálně změnila judikatura ve věcech doručování výzev k zaplacení soudního poplatku v řízeních před správními soudy. Ústavní soud zde vyložil, že zaplacení soudního poplatku je zastupitelné jednání, při němž nedostatek osobní aktivity účastníka řízení nezpůsobuje neplatnost nebo neúčinnost takového úkonu, neboť jeho podstatou je, aby soudní poplatek byl zaplacen. Ústavní soud poté uzavřel, že již od 1. 1. 2003 je tedy v souladu se zákonem (srov. § 42 odst. 2 s. ř. s.) a rovněž i ústavně konformní praxe správních soudů doručovat výzvu k zaplacení soudního poplatku pouze zástupci účastníka řízení. Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že Krajský soud v Ústí nad Labem usneseními z 28. 8. 2014, č. j. 15 A 47/2014 - 31 a č. j. 15 A 47/2014 - 32, správně k zaplacení poplatku vyzval pouze zástupce žalobce - Mgr. Jiřího Dostála.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu není povinností krajského soudu doručovat výzvu k zaplacení soudního poplatku do vlastních rukou poplatníka. Taková povinnost soudu nevyplývá ani ze zákona o soudních poplatcích (zde ostatně ustanovení o doručování zcela chybí), soudům ji neukládá ani soudní řád správní (srov. § 42 s. ř. s.), anebo obecná úprava doručování podle občanského soudního řádu (srov. § 49 o. s. ř.). Nejvyšší správní soud dále podotýká, že stěžovatel ani nevznesl námitku neúčinnosti doručení a naopak v návaznosti na uvedené výzvy neprodleně po jejich doručení (dnem 1. 9. 2014) zaplatil alespoň poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby ve výši 1.000 Kč. Nejvyšší správní soud proto ani v doručování výzev k zaplacení soudního poplatku neshledal vadu řízení před krajským soudem.

Z vyložených důvodů se Nejvyšší správní soud s námitkami stěžovatele neztotožnil, vadu řízení před krajským soudem neshledal a kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

IV. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti vychází z ustanovení § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný právo na náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti neuplatnil a ani ze spisu nejsou prokázány náklady přesahující běžný rámec výdajů na jeho administrativní činnost, Nejvyšší správní soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně 24. července 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu